

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci **žalobcu: npor. Mgr. Š. B.**, bytom P., zastúpený *JUDr. I. V., advokátom*, F. X., K., proti **žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. p.: SLV-89/PK-2009 zo dňa 16.9.2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 218/09-62 zo dňa 16. februára 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 218/09-62 zo dňa 16. februára 2011, **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi *trovy konania* v sume 43,76 € **a trovy právneho zastúpenia žalobcu** v sume 157,09 € na účet jeho právneho zástupcu v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S 218/09-62 zo dňa 16.2.2011, žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 16.9.2009, č. SLV-89/PK-2009, ako aj personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 194 zo dňa 29.5.2009 s poukazom

na ust. § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Vo výroku o náhrade trov konania uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 801,05 €.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že pre vyvodenie zodpovednosti za skutok, ktorý sa žalobcovi kládol za vinu, bolo potrebné podľa názoru súdu preukázať, že žalobca o uvedenom správaní policajtov vedel resp. musel vedieť. Vymedzenie skutku, tak ako je uvedené v personálnom rozkaze, a to že žalobca dňa 21.3.2009 v rámci výkonu štátnej služby v čase okolo 13,35 hod. na Južnej triede č. 64 v Košiciach v budove Obvodného oddelenia PZ Košice – juh, po tom, čo podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku bola obmedzená osobná sloboda M. B., I. K., K. Z., O. H., O. Ž. a T. Ž. (všetci z Košíc) a ich predvedení do budovy obvodného oddelenia PZ príslušníkmi pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach a oddelenia služobnej kynológie odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach, ktorí následne za využitia dvoch služobných psov na vodítkach a bez náhubkov prinútili tieto mladistvé a maloleté osoby, aby sa vyzliekli donaha a aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela, v tomto konaní uvedeným príslušníkom PZ nezabránil a ani toto neoznámil, je z toho hľadiska v rozpore z obsahom administratívneho spisu a výsledkami rozsiahleho dokazovania. Skonštatoval, že protiprávnosť konania žalobcu, tak ako ju vymedzil žalovaný, nebola podľa názoru súdu preukázaná žiadnym priamym alebo súborom nepriamych dôkazov vykonaných v preskúmanom personálnom konaní, o ktoré sa opierali žalobou napadnuté rozhodnutia. Žiaden zo svedkov vo veci vypočutých nevypovedal tak, že by si z toho vyvodil záver o žalobcovej zainteresovanosti (aktívnej či pasívnej), ktorá by bola v príčinnej súvislosti s ponížujúcim správaním policajtov voči zadržaným maloletým a mladistvým osobám. Záver žalovaného o tom, že žalobca musel počuť zvýšený hluk na schodišti OO PZ spojený s brechotom služobných psov, čo nepriamo podľa žalovaného dokazuje aj úradný záznam ppráp. T., podľa názoru súdu neobstojí, pretože len z uvedených dôkazov nemožno bez pochybností vydať za preukázané, že žalobca zvýšený hluk v budove OO PZ počul, resp. musel počuť pre brechot psov a preto mal začať konať. Túto skutočnosť označil krajský súd za domnienku a nepovažoval ju za skutkové zistenie. Zastal názor, že z vykonaného dokazovania nemožno vyvodiť jednoznačný záver, že jeho prítomnosť v čase incidentu v budove, vedomosť o protiprávnom správaní policajtov voči mladistvým a maloletým osobám, či aspoň vedomosť o rozruchu a hluku v budove a z toho vyplývajúca povinnosť

zakročiť, bola preukázaná. Taktiež v súvislosti s umiestnením zadržaných osôb konajúci súd nezistil, že by priestory, ktoré žalobca určil, boli spôsobilé vyvolať u nich pocit poníženia, nakoľko priestory boli dostatočne čisté, presvetlené a vzdušné. Zhodnotil, že skutočne ponižujúcim bol spôsob zaobchádzania s mladistvými a maloletými osobami zo strany tam prítomných príslušníkov PZ, čo je zrejmé z videozáznamu a fotografií a podľa jeho názoru nemalo súvislosť s konaním alebo opomenutím konania zo strany žalobcu. Vytkol prvostupňovému správne orgánu, že sa v personálnom rozkaze dostatočne nezaoberal vo veci vykonanými dôkazmi a zisteným skutkovým stavom ani všetkými námietkami žalobcu uvedenými vo vyjadrení k začatiu konania o jeho prepustení. Táto absentujúca právna úvaha bola doplnená až v rozhodnutí o rozklade, s ktorou sa krajský súd nemohol stotožniť, pretože žalobcova neschopnosť kompetentne organizovať, riadiť, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených znamenala porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo z tohto dôvodu na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Tento záver nebol podľa súdu na základe zhromaždených dôkazov dostačujúci pre vyvodenie personálnej zodpovednosti voči žalobcovi a pre postup žalovaného podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z. a správna úvaha vybočila z medzí ustanovených zákonom. Zlyhanie žalobcových podriadených a ďalších policajtov majúcich priamu účasť na incidente však podľa názoru súdu nemôže svedčiť o žalobcovom pomere k povinnostiam policajta podľa ust. § 48 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zák. č. 73/1998 Z. z.“). Záverom krajský súd skonštatoval, že správne orgány v napadnutých rozhodnutiach nesprávne vyhodnotili v konaní vykonané dôkazy, pretože tieto podľa názoru súdu nepreukazujú žalobcovo porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom. Nebolo preukázané, že žalobca mal resp. musel mať vedomosť o protiprávnom a odsúdeniahodnom konaní iných príslušníkov PZ.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p.). Zároveň žalovaný uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojho vyjadrenia k podanej žalobe a so závermi krajského súdu prezentovanými v odôvodnení rozhodnutia nesúhlasí. Uviedol, že žalobca v samotnom personálnom konaní sám nepredložil

taký hodnoverný a presvedčivý dôkaz, ktorý by spochybnil objektívne zistený skutkový stav veci a vyvrátil skutočnosti, na základe ktorých bol v jeho prípade aplikovaný inštitút prepustenia z dôvodu uvedeného v ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.

Žalovaný zdôraznil, že nie prítomnosť žalobcu na OO PZ bola skutočnosťou pre naplnenie dôvodu uvedeného v ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., ale skutočnosť, že žalobca mal zabezpečiť v súvislosti so strážením osôb obmedzených na osobnej slobode, racionálne využitie síl a prostriedkov a nie tieto osoby umiestniť do priestoru, ktorý mohol vyvolať u zadržaných osôb pocit poníženia, nezabránil ponižujúcemu zaobchádzaniu s mladistvými a maloletými osobami, ktoré boli predvedené na útvár a ani toto neoznámil. Žalobca takto konal v rozpore s určeným popisom služobnej činnosti policajta, pretože ako zástupca riaditeľa OO PZ zabezpečoval racionálne využitie síl a prostriedkov pri zaisťovaní verejného poriadku, ochrane bezpečnosti osôb a majetku. Okrem toho žalobca ako nadriadený bol povinný riadiť, organizovať, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených policajtov, týmto vytvárať priaznivé podmienky na riadny výkon služby a podriadených policajtov viesť k služobnej disciplíne, zodpovedať za zabezpečenie plnenia jednotlivých policajných a iných odborových služieb v rámci OO PZ a teda niest' aj zodpovednosť za činnosť podriadených policajtov. Z uvedeného podľa názoru žalovaného vyplýva, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania, ktorým došlo k naplneniu všetkých zákonných podmienok prepustenia podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Žalovaný berúc do úvahy videozáznam o zaobchádzaní s predvedenými osobami bol toho názoru, žalobca o protiprávnom konaní zúčastnených policajtov vedieť nielen mohol ale aj mal, a preto podľa jeho názoru neobstojí, že z titulu funkcie zástupcu riaditeľa obvodného oddelenia nemôže niest' zodpovednosť za konanie iných príslušníkov PZ v budove tohto oddelenia. Mal za to, že zadováženými dôkazmi je spáchanie protiprávneho konania žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané a konanie ktorého sa dopustil žalobca je v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy policajta. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave ako vecne správne potvrdiť a zaviazať žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v sume 157,09 €. Plne sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia krajského súdu a pre potreby odvolacieho súdu zotrval aj na žalobných dôvodoch. V súvislosti s tvrdením žalovaného o tom, že žalobca nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by spochybnil

objektívne zistený skutkový stav a vyvrátil skutočnosti, na základe ktorých bol prepustený zo služobného pomeru podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. uviedol, že je práve povinnosťou správneho orgánu objektívne zisťovať skutkový stav, vykonať k tomu potrebné dôkazy, zistený skutkový stav subsumovať pod príslušnú právnu normu a svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Podľa názoru žalobcu práve žalovaný neunesol dôkazné bremeno k preukázaniu protiprávnosti jeho konania, ktoré by zakladalo dôvod jeho prepustenia. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca mal zabezpečiť racionálne využitie síl a prostriedkov a nie tieto osoby umiestniť do priestoru, ktorý u nich mohol vyvolať pocit poníženia, nezabránil ponížujúcemu zaobchádzaniu s mladistvými a maloletými osobami, ktoré boli predvedené a ani toto neoznámil, zotrval žalobca na svojom názore prezentovanom v žalobe, a takisto ako skonštatoval aj krajský súd samotné umiestnenie zadržaných osôb nebolo a nemohlo byť spôsobilé vyvolať pocit poníženia u zadržaných osôb. Navyše tvrdenia žalovaného o racionálnom zabezpečení síl a prostriedkov navyše neboli dôvodom prepustenia vymedzenom v personálnom rozkaze, ale boli účelovo doplnené až v rozhodnutí o rozklade. Žalovaný nemôže rozhodovať na základe ľubovôle a prepustiť zo služobného pomeru policajta, ktorého ne/konanie, ktoré má byť skutkovým základom prepustenia, nebolo preukázané žiadnym priamym či súborom nepriamych dôkazov, vykonaných v rozsiahlom personálnom konaní. Aj v rámci zákonom povolenej správnej úvahy je totiž povinnosťou správneho orgánu rešpektovať zákon a neprekročiť jeho medze. Použitie zákonom povolenej správnej úvahy je limitované povinnosťou správneho orgánu toto riadne a preskúmateľne zdôvodniť, pričom správna úvaha musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 29.5.2009, č. 194 prepustený podľa ust. § 194 ods. 3 zák. č. 73/1998 Z. z. zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru z dôvodu, že žalobca dňa 21.3.2009 v rámci výkonu štátnej služby v čase okolo 13,35 hod na Južnej triede č. 64 v Košiciach v budove Obvodného oddelenia PZ Košice – juh, po tom, čo podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku bola obmedzená osobná sloboda M. B., I. K., K. Z., O. H., O. Ž. a T. Ž. (všetci z Košíc) a ich predvedení do budovy obvodného oddelenia PZ príslušníkmi pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach a oddelenia služobnej kynológie odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach, ktorí následne za využitia dvoch služobných psov na vodítkach a bez náhubkov prinútili tieto mladistvé a maloleté osoby, aby sa vyzliekli donaha a aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela, v tomto konaní uvedeným príslušníkom PZ nezabránil a ani toto neoznámil. Rozklad proti rozhodnutiu správneho orgánu bol zamietnutý a napadnuté rozhodnutie bolo rozhodnutím zo dňa 16.9.2009, č. p.: SLV-89/PK-2009 potvrdené.

Podľa ust. § 16 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení zák. č. 60/2010 Z. z. (ďalej len „zák. č. 73/1998 Z. z.“), služobný pomer vzniká dňom určeným v rozhodnutí nadriadeného o prijatí občana do služobného pomeru, ak nastúpi štátnu službu v tento deň a zloží služobnú prisahu.

Podľa ust. § 17 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z. občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie:

"Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

Podľa ust. § 48 ods. 3 písm. h) zák. č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa ust. § 49 zák. č. 73/1993 Z. z., nadriadený je povinný

- a) riadiť, organizovať, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených policajtov,
- b) zabezpečovať, aby podriadení policajti boli na výkon štátnej služby náležite vycvičení a vyškolení,
- c) vytvárať priaznivé podmienky na riadny výkon štátnej služby a podriadených policajtov viesť k služobnej disciplíne,
- d) oceňovať príkladné plnenie služobných povinností a navrhovať alebo vyvodzovať dôsledky z porušovania služobných povinností.

Podľa ust. § 189 písm. c) zák. č. 73/1998 Z. z., služobný pomer sa končí prepustením.

Podľa ust. § 192 ods. 1 písm. e) zák. č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa ust. § 193 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z. z., policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa ust. § 238 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

(2) Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

(3) Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

(4) Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa ust. § 241 ods. 1, 2, 3 zák. č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť

podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

(2) Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

(3) V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Podľa ust. § 247a zák. č. 73/1998 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, okrem výkonu rozhodnutia.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 245 ods. 2 O.s.p., pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa po oboznámení s obsahom administratívneho ako i súdneho spisu plne stotožnil s právnym záverom a dôvodmi rozhodnutia, ktoré

sú prezentované v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu a v súlade s ust. § 219 ods. 2 O.s.p. plne poukazuje na jeho znenie.

Zhodne s názorom krajského súdu ani podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem a ich rozhodnutia nie je možné považovať za skutkovo podložené a v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa preto rozhodol v danej veci vecne správne, keď rozhodnutie žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Vychádzajúc z obsahu predloženého spisu správneho orgánu odvolací súd zistil, že správny orgán, hoc dostatočne zistil skutkový stav, vykonané dôkazy nevyhodnotil v súlade s ustanovením § 238 ods. 4 zákona, t.j. podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a záver, ku ktorému správny orgán dospel, nezodpovedal vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia a uvažovania. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožňuje s právnymi závermi správnych orgánov oboch stupňov, že v administratívnom konaní bolo porušenie služobnej prísahy a zvlášť hrubé porušenie povinnosti riadne preukázané. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by mal žalobca resp. musel mať vedomosť o protiprávnom a nemorálnom konaní iných príslušníkov policajného zboru a taktiež nemožno dospieť k záveru o tom, že žalobca pochybil, keď dal pokyn na umiestnenie zadržaných osôb do priestoru pod schodiskom a že by tým nezabezpečil racionálne využitie síl a prostriedkov, a teda konal v rozpore s popisom služobnej činnosti policajta.

V zákone o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície zákonodarca nedefinuje, čo pokladá za porušenie prísahy alebo zvlášť závažné porušenie služobnej povinnosti, z ktorých dôvodov uvedené ustanovenie je možné považovať za právnu normu s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, teda patrí k právnym normám, ktorých hypotéza nie je určená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechali správnemu orgánu príslušnému na konanie, aby podľa vlastnej úvahy v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého vopred neobmedzeného okruhu konkrétnych okolností. Pri posúdení porušenia prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, zákon nevymedzuje, z akých hľadísk mal správny orgán vychádzať, teda vymedzenie hypotézy právnej normy závisí v každom konkrétnom prípade od úvahy

správneho orgánu, ktorý tak môže pri skúmaní intenzity preukázaného porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti prihliadnuť na osobu policajta (jeho doterajšie hodnotenia), na funkciu, ktorú zastával, na jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, na čas a situáciu (zabezpečovanie iných služobných povinností v súvislosti s voľbou prezidenta), za ktorej došlo k porušeniu služobnej povinnosti, na preukázanú mieru zavinenia, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností, na dôsledky... Zákon tu síce ponechal širokú možnosť uváženia v prípade rozhodnutia o prepustení z pomeru príslušníka policajného zboru pre porušenie prísahy alebo zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti, avšak táto úvaha musí zodpovedať zisteným skutkovým okolnostiam a musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a ako správne uviedol žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu, musí byť logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.

Na margo argumentácie žalovaného v odôvodnení druhostupňového rozhodnutia ohľadne zodpovednosti žalobcu za činnosť svojich podriadených odvolací súd uvádza, že je nepochybné, že žalobca bol z titulu svojej funkcie zástupcu riaditeľa OO PZ – Košice – juh povinný riadiť, organizovať, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených policajtov, avšak túto jeho povinnosť nemožno objektivizovať. Príslušník policajného zboru – policajt, ktorý nie je v riadiacej funkcii, je taktiež povinný zložiť sľub a je povinný svedomito plniť úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami a príkazmi a pokynmi nadriadených. Hoci bol žalobca oboznámený s opatreniami na zvýšenie disciplíny príslušníkov PZ, nič to nemení na tom, že za samotný exces z vyžadovaného a očakávaného správania príslušníka policajného zboru by mal v prvom rade niesť zodpovednosť samotný príslušník policajného zboru, ktorý sa takéhoto konania dopustí a nie žalobca z titulu svojej funkcie, kedy mu rozsiahlym dokazovaním nebola vedomosť o takomto správaní príslušníkov policajného zboru preukázaná. Z titulu svojej funkcie kontroluje dôsledné plnenie povinností príslušníka policajného zboru a v prípade zisteného zlyhania je oprávnený uplatniť disciplinárne opatrenia, avšak nemôže niesť zodpovednosť za individuálne konanie príslušníka PZ vychádzajúce z jeho vlastných pohnútok. Za takéto konanie by niesol zodpovednosť jedine vtedy, pokiaľ by sám dal na takéto konanie pokyn, alebo by mal vedomosť o takomto konaní a žiadnym spôsobom by nezasiahol. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky ako nedôvodné a napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne stotožniac sa s jeho odôvodnením v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi priznal ich náhradu z dôvodu jeho úspechu v konaní.

Trovy konania pozostávajú z hotových výdavkov žalobcu za cestu vlakom z miesta bydliska Košice na vyhlásenie rozhodnutia v Bratislave a späť v sume 43,76 € a trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby, vyjadrenie k odvolaniu 1 á 123,50 € (§ 11 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z.) + režijný paušál 7,41 € (§ 15 citovanej vyhlášky) + 20% DPH-26,18 € (§ 18 ods. 3 citovanej vyhlášky) t.j. spolu 157,09 €.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 20. júna 2012

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth